

ВІД МІЛЬЙОНІВ ЮНИХ

Екіпаж бронетранспортера з мотострілецької дивізії імені Ф. Дзержинського завершив 15 вересня почесну місію. Молоді воїни з комсомольськими значками на парадних мундирах доставили в Москву з Києва вінок, на червоному стрічку якого золотом написані слова: «В. І. Леніну від учасників Всесоюзного походу «Дорогою батьків». Київ — вересень 1968 р.». Командир екіпажу старший лейтенант І. Дроздов доповів першому секретареві ЦК ВЛКСМ Є. Тяжельникову про успішне завершення переходу.

Сплетений з квітів віночок зеленої хвої вінок пливе над головами учасників урочистого походу. І ось він — біля Мавзолею В. І. Леніна. Урочисті хвилини. Вінок опускається біля священних мармурових стін як знак любові і відданості мільйонів молодих патріотів Країни Рад своєму вождю і вчителю.

(Кор. ТАРС).

Рік видання IX
№ 110 (1966).

ВІВТОРОК

17 ВЕРЕСНЯ 1968 РОКУ

Ціна 2 коп.

ТВІЙ РАПОРТ, РОВЕСНИКУ!

НАБЛИЖАЄТЬСЯ велике свято, ровеснику! Наближається свято Ленінського комсомолу — свято всіх комсомольських поколінь, свято всіх радянських людей.

Святкування 50-річчю ювілею ВЛКСМ буде оглядом згуртованості комсомольських рядів, демонстрацією вірності молодого покоління країни справі Леніна, справі Комуністичної партії.

Бюро обкому ЛКСМУ затвердило план проведення ювілейних торжеств, присвячених 50-річчю Ленінського комсомолу. Святкування ювілею, підкреслюється в постанові, має бути організоване в кожній міській, районній, первинній організації, в ньому візьмуть участь всі комсомольці і неслишко-ва молодь. Яскраве свято повинно запам'ятатися всім і завжди.

У відповідність з рішенням ЦК ВЛКСМ, 5—20 жовтня проходять всесоюзні комсомольські збори, присвячені 50-річчю ВЛКСМ. На цих зборах комсомольці і молодь Кіровоградщини підіють підсумки ювілейного змагання. Ти рапортуватимеш, ровеснику, про свій подарунок, кращих юнаків і дівчат ти прийматимеш у свої комсомольські ряди.

15—16 жовтня проходить перший обласний фестиваль творчої молоді Кіровоградщини.

18, 19, 20 жовтня відбудуться урочисті пленуми міськомів і райкомів ВЛКСМ.

24 жовтня розпочнеться ювілейний КОМСОМОЛЬСЬКИЙ ТИЖДЕНЬ.

24. Ювілейний тиждень розпочнеться 24 жовтня днем пам'яті. В цей день молодь Кіровоградщини віддасть данину поваги пам'яті всім поколінням комсомолу — учасникам Жовтневої революції, громадянської і Вітчиз-

няної воєн, соціалістичного будівництва — всім, хто будував першу в світі країну робітників і селян.

Піонери і комсомольці прийдуть в цей день до ветеранів партії, комсомолу, революції і Вітчизняної війни, принесуть їм квіти, запрошенія на ювілейні торжества.

24 жовтня оголошується комсомольська вахта пам'яті біля пам'ятників і обелісків загиблим героям.

СЛАВА — ДЛЯ ВСІХ

ТУРБОТИ ОДНОГО ДНЯ КІРОВОГРАДСЬКИХ РЕМОНТНИКІВ

Валерія Ткаченка, секретаря комсомольської організації заводу, я не міг знайти вже кілька днів. Нарешті, ми зустрілися. Молодий білочубий чоловік вивів мене тисне руку.

— Справ у нас ось такі! — провів він пальцем по горлу. — Семінар був оше...

— Підемо по вулиці. Вже полудень. Сонце нестерпно палить, особливо в затишку. Валерій розстібав комір сорочки.

— Ініціативна молодь в нас, — розповідає. — Не чекають, поки сам прийде до них.

... Комсомольсько-молодіжний колектив Петра Шевця. Ось вони стоять, шість хлопців — слюсарі. Засмагли, в порожніх пілу. Це — бригада імені 50-річчя Великого Жовтня. Почесне звання! А комсомольці борються ще й за звання бригади імені 50-річчя Ленінського комсомолу. Йому присвячують вони виконання своїх змінних норм. 200—220 процентів — то ще не все. За цифрою — найпрекрасніші порівняння молоді душі.

— В січні цього року, — посміхається Валерій, — у них з'явилися друзі — суперники, бригада фрезерувальників. З самого початку пообіцяли наздогнати бригаду Шевця. Працювати кожен з хлопців зміє, але, щоб завоювати звання бригади комуністичної праці, потрібно не просто трудитися. Петро Савицький, сам передовий виробничник заводу, очолюючи фрезерувальників, допомагав кожньому освоїти премудрої цієї професії. Логічним завершенням такого напруження було виконання змінної норми на 180 процентів. Тож хлопці доб'ються свого.

Змагання на кращого токаря чи фрезерувальника, слюсаря чи штампувальника стали хорошею традицією на заводі. Розглядаю нехитрий мандат міському комсомолу — червону книжечку. Він у Петра Савицького. Тепер такі мандати носить і Іван Сухопас, слюсар, і Валерій Токарев, електроремонтник.

На подвір'ї, біля заводу управління — дівчата.

— Знайома, — говорить Валерій, — тут є і наші артисти.

Люда Кишляк, солістка агіткульбригади: — Ось дві Оленки — Оксина і Чуглинька. Це теж з нашого колективу... Ми зайняли перше місце серед міських колективів і друге місце в області.

Де раніше був пустир і невеличкий клуб, закін-

чують новий корпус заводу, там буде нове приміщення клубу, гарне, світле. А зараз молодь знаходить місце для репетицій у їдальні. В місті, в селах області — більше двадцяти разів виступили з концертами комсомольці.

— Ви не знаєте нашого Петра Сугака? — істриває в розмову Волода Лапенко, соліст танцювального ансамблю. — Він з «Ятрані», десять років учасник цього відомого колективу. Тепер навчає нас. Без нього ми не мали б першого місця. Цікава людина, учасник фестивалю в Софії.

Пішли гуртом під новобудовою, обминаємо крає.

— Ми — шефи, — це вже Валерій. — У вісімнадцятій школі наші підшефні. Ось виробничка піонерождата...

— Як цікаво працювати там, — перебила Маруся Пляксія. — Розповідаєш, читаєш щонебудь, а малюки так уважно слухають, що хочеться розказувати побільше, щоб знали...

Шефи-виробнички встановили в неробочий час настільний шпательний верстат, подарували учням. Хай вчаться!

— Ми їм і радіоли дали, — продовжує Марійка, — допомагаємо організувати молодіжні вечори. Працюємо разом на неділянках, і якби ви бачили, як стараються школярі...

Іван Писаренко, інструктор по спорту, скупилий на слова:

— Готуємо розрядників. Вже в 98 чоловік. Крайці з них? Юра Савицький, наприклад, має перший розряд з класичної боротьби. Володимир Якунов уже майстер спорту з стрільби.

Незчулись, як почало сутеніти. Анатолій Захарченко з товаришами покидають нас. Вони — народні дружинники, сьогодні чергують по місту.

А. НЕЧИТАЙЛО.
Ремзавод «Укрспільгосптехніка»,
м. Кіровоград.

Люда КОНОВАЛЕНКО, яку ви бачите на знімку вгорі, працює фельдшером у селі Чистопілля, Вільшанського району. Колгоспники артілі «Заповіт Ілліча» вдячні молодому медіку за чуйність і турботливість.
Фото М. СМОГЛІЄНКА.

Володимир ШЕВЧУК — дояр колгоспу імені Калініна Ульянівського району. А ще він — студент-заочник сільськогосподарського інституту, комсомольський активіст. До ювілею Спілки Володимир сподівається мати на корову понад 3 тисячі кілограмів молока.

— Погарачився я... Піду з ними... Відлучене ввечірній просині, що оповила село, пісня. У клубі йде репетиція. Готують концерт до ювілейного свята. Микола теж співає.

Відтоді, як став Микола секретарем, надійну прописку здобули і нові обряди. Запровадили хорошу традицію влаштували урочисті проводи до армії та комсомольсько-молодіжні весілля. Заохив секретар юнь ще однією цікавою справою — створенням літпису комсомольської організації села. Його намігли завершити до 50-річчя ВЛКСМ.

Тиха ніч одягла осінню кирею. Вже й за північ.

— Розбудіть мене, мамо, на світанні, — каже Микола.

— Завтра так багато справ... Красиво працюють і живуть комсомольці Красносілля. Повезло! Зовсім ні. Красиво жити й працювати — це справді гармонія. І мені так приємно було відкрити її у ватажку. Бо коли збирався писати про нього, то знав лише його як активіста. Нехай це буде для мене отий «сьютоніський яблуком».

— Це — лише окремі штрихи до портрета комсомольського секретаря. Детально розповісти про будні Миколи Черниченка — нелегка справа. Бо кожен його день — повизна. І, безперечно, не помилитися красносільські хлопці та дівчата, обираючи Миколу своїм ватажком. Вони знали: Черниченко — хороший товариш, ініціативний комсомолец, завжди в гурті тієї молоді, яка вирішує найпрекрасніші діла. І хлопець виправдав їх довіря: знову йшов завжди і всюди попередю. А за ним красносільська молодь.

В своїй роботі ми прагнемо до того, щоб виховувати гідну зміну секретарям комсомольських організацій. Нині проходять звітно-виборні збори в первинних комсомольських організаціях. Члени Спідки мають уважно приділяти до своїх товаришів, перш ніж піднести руку за когось одного. Помпалється там, де оціняти майбутнього ватажка тільки за його говірливість та веселу вдачу. А ви приділяйте: настільки він — організатор, настільки він вдуманий, що він вам може дати настільки він щирий душею, чи чесний він і правдивий, які знання він має, і, нарешті, настільки він приклад для вас і в духовному житті, і в посякденній праці.

От коли знають оше все, тоді часто «везе» комсомольській організації на її ватажка, як «повезло» красносільській молоді, яка зробила свого часу правильний вибір.

Л. ТИХОСТУП,
перший секретар Олександрівського РК ЛКСМУ.

— Погарачився я... Піду з ними... Відлучене ввечірній просині, що оповила село, пісня. У клубі йде репетиція. Готують концерт до ювілейного свята. Микола теж співає.

Відтоді, як став Микола секретарем, надійну прописку здобули і нові обряди. Запровадили хорошу традицію влаштували урочисті проводи до армії та комсомольсько-молодіжні весілля. Заохив секретар юнь ще однією цікавою справою — створенням літпису комсомольської організації села. Його намігли завершити до 50-річчя ВЛКСМ.

Тиха ніч одягла осінню кирею. Вже й за північ.

— Розбудіть мене, мамо, на світанні, — каже Микола.

— Завтра так багато справ... Красиво працюють і живуть комсомольці Красносілля. Повезло! Зовсім ні. Красиво жити й працювати — це справді гармонія. І мені так приємно було відкрити її у ватажку. Бо коли збирався писати про нього, то знав лише його як активіста. Нехай це буде для мене отий «сьютоніський яблуком».

— Це — лише окремі штрихи до портрета комсомольського секретаря. Детально розповісти про будні Миколи Черниченка — нелегка справа. Бо кожен його день — повизна. І, безперечно, не помилитися красносільські хлопці та дівчата, обираючи Миколу своїм ватажком. Вони знали: Черниченко — хороший товариш, ініціативний комсомолец, завжди в гурті тієї молоді, яка вирішує найпрекрасніші діла. І хлопець виправдав їх довіря: знову йшов завжди і всюди попередю. А за ним красносільська молодь.

В своїй роботі ми прагнемо до того, щоб виховувати гідну зміну секретарям комсомольських організацій. Нині проходять звітно-виборні збори в первинних комсомольських організаціях. Члени Спідки мають уважно приділяти до своїх товаришів, перш ніж піднести руку за когось одного. Помпалється там, де оціняти майбутнього ватажка тільки за його говірливість та веселу вдачу. А ви приділяйте: настільки він — організатор, настільки він вдуманий, що він вам може дати настільки він щирий душею, чи чесний він і правдивий, які знання він має, і, нарешті, настільки він приклад для вас і в духовному житті, і в посякденній праці.

От коли знають оше все, тоді часто «везе» комсомольській організації на її ватажка, як «повезло» красносільській молоді, яка зробила свого часу правильний вибір.

Л. ТИХОСТУП,
перший секретар Олександрівського РК ЛКСМУ.

— Погарачився я... Піду з ними... Відлучене ввечірній просині, що оповила село, пісня. У клубі йде репетиція. Готують концерт до ювілейного свята. Микола теж співає.

Відтоді, як став Микола секретарем, надійну прописку здобули і нові обряди. Запровадили хорошу традицію влаштували урочисті проводи до армії та комсомольсько-молодіжні весілля. Заохив секретар юнь ще однією цікавою справою — створенням літпису комсомольської організації села. Його намігли завершити до 50-річчя ВЛКСМ.

Тиха ніч одягла осінню кирею. Вже й за північ.

— Розбудіть мене, мамо, на світанні, — каже Микола.

— Завтра так багато справ... Красиво працюють і живуть комсомольці Красносілля. Повезло! Зовсім ні. Красиво жити й працювати — це справді гармонія. І мені так приємно було відкрити її у ватажку. Бо коли збирався писати про нього, то знав лише його як активіста. Нехай це буде для мене отий «сьютоніський яблуком».

— Це — лише окремі штрихи до портрета комсомольського секретаря. Детально розповісти про будні Миколи Черниченка — нелегка справа. Бо кожен його день — повизна. І, безперечно, не помилитися красносільські хлопці та дівчата, обираючи Миколу своїм ватажком. Вони знали: Черниченко — хороший товариш, ініціативний комсомолец, завжди в гурті тієї молоді, яка вирішує найпрекрасніші діла. І хлопець виправдав їх довіря: знову йшов завжди і всюди попередю. А за ним красносільська молодь.

В своїй роботі ми прагнемо до того, щоб виховувати гідну зміну секретарям комсомольських організацій. Нині проходять звітно-виборні збори в первинних комсомольських організаціях. Члени Спідки мають уважно приділяти до своїх товаришів, перш ніж піднести руку за когось одного. Помпалється там, де оціняти майбутнього ватажка тільки за його говірливість та веселу вдачу. А ви приділяйте: настільки він — організатор, настільки він вдуманий, що він вам може дати настільки він щирий душею, чи чесний він і правдивий, які знання він має, і, нарешті, настільки він приклад для вас і в духовному житті, і в посякденній праці.

От коли знають оше все, тоді часто «везе» комсомольській організації на її ватажка, як «повезло» красносільській молоді, яка зробила свого часу правильний вибір.

Л. ТИХОСТУП,
перший секретар Олександрівського РК ЛКСМУ.

ЦАСТО доводиться чути: «Везе ж людині». Не вірте. «Везіння» вигадали собі на виправдання люди з лінійною душею.

Щасливі випадки дієсно бувають. Кажуть, Ньютон любив міркувати в тіні старої яблуні. Одного разу яблуко вдарило його по тім'ю і викресало іскру — думку про існування закону всесвітнього тяжіння. Чи дійсно було так, чи це лише красива легенда, однак, вона переконлива.

Микола Черниченко — комсорг артілі «Росія». Він студент Кіровоградського ледінституту. І ще десять його комсомольців навчаються зарчно. До того ж успішно! Успіх тісно зв'язаний з щасливим випадком. Повезло? А хтозна, повезло, чи виявилось стремління до навчання. Це була перша відповідь комсомольців на звернення ЦК ЛКСМУ: «П'ятиріччя — молоді кадри».

Великими і малими подіями ласичней день ватажка. Всі артільні справи, мов, у калейдоскопі, проходять перед очима.

Микола радий. Тільки що голова колгоспу сказав, що виділять кошти для преміювання переможців соціалістичного змагання серед доярок.

... Несподівано двері кабінету озвучили несміливий стук. Мить — і на порозі плещистий юнак.

— Михайло? Сідай. Розкажуй як воно справи, — живо вітається Черниченко.

Хлопець нещодавно приїхав до села після закінчення професійно-технічного училища. Старався. І йому, чим могли, допомагали. А ось зараз секретар торкнув поглядом очі юнака — і осікся. Вони були сумні. В неясному передчутті сколихнулось серце.

— Поїду в місто... Прийшов з обіку знятись.

Вже й сонце піднялось високо, засипавши промінням дамбу, а вони говорили.

От і перша несподіванка дня, секретарю! Вирішити питання з Михайлом буде нелегко. Правда, існує два варіанти: може він потрапить «не в свої сани», або ж гадає, що зразу почне хатати зірки з неба — і, зустрівшись з трудощами перших кроків, на деякий час зневрівел в собі. Який же варіант веде до істини? Це треба визначити і якомога швидше.

— Ось що, Михайле. Завтра збереться акція. Приходь.

Пішов, А Микола ще довго сидів задуманий, заслуханий в себе...

РОЗБУДІТЬ НА СВІТАННІ...

ПРО ТЕ, ЯК ІНОДІ «ВЕЗЕ» НА КОМСОМОЛЬСЬКОГО СЕКРЕТАРЯ

Хіба до спочину, коли тобі лише двадцять п'ять? Коли друзі не дочекаються тебе? Вчора під час обідньої перерви на фермі був. Ще здалеку побачив хлопців і дівчат. Почув розмову.

— Он звернення комсомольців з села Буквар читали? Прекрасна ідея!

— Біля тваринницького містечка парк треба насадити.

— І алею біля школи своїм шефом. Хлопці — ті про спорт. Останню зустріч в деталях перебирали. Вони живуть для села ці прості дівчата й хлопці, болять за нещадні, знаходять спільну мову. Іх тримає щось тут. А Михайло?

Зібрались всі. Актив навіть не знав, чого присутній тут Михайло. Говорили комсомольці, а він сидів мовчки. Віта Киноненко про — ланку механізаторів, Микола Кришній — про футбольну команду, дівчата — про високі нади.

Хтозна, що колось в душі хлопця. Тільки видно було: чоло спітніло, та палці рук знаходили собі роботу.

Перебілаючи один одного в розмові, пішли молоді на свої пости, а Михайло до Миколи:

— Поїду в місто... Прийшов з обіку знятись.

Помічник партії

25. День 25 жовтня буде днем демонстрації вірності молодого покоління ідеалам революції, справі Комуністичної партії. На зустрічах з ветеранами партії, керівниками партійних органів і організацій ти, ровеснику, ще раз виявиш своє синівське довір'я рідній партії, свою енергію і прагнення, з якими ти йдеш на боротьбу за здійснення величких планів ко-

муністичного будівництва.

Ти віддаси урочистий рапорт помічника, рапорт про трудове звершення, про твої нові перемоги.

НА СТУДЕНТСЬКОМУ МЕРИДІАНІ

«Спасибі «Рубіну»

У дев'ять місяців знаходилися класні приміщення Глодоської середньої школи. Тепер у школярів нова, триповерхова красива і зручна школа. Її збудовано за кошти місцевого колгоспу імені Фрунзе. Будівельники — студентський будівельний загін «Рубін-63» Львівського медичного Інституту. Це він за літо закінчив опорядкування класних кімнат

на 964 учні, виконавши будівельних робіт на 220 тисяч карбованців.

Нещодавно, коли студенти від'їжджали до Інституту, їх проводжали прийшли і колгоспники, і школярі. Повсюди тільки й чулося: «Спасибі «Рубіну» за допомогу». Відбулися імпровізовані збори. Загону було вручено пам'ятний кубок райкому комсомолу, багатьох студентів відзначено грамотами райкому комсомолу, а також грамотами парторганізації, правління артілі імені Фрунзе.

В. ЦВЕТАЄВ.

Новоукраїнський район.

Подвиг юних

«Комсомол може пишати івановецькими патріотами, які в чорні дні фашистської окупації не похитнулися перед ворогом, довели свою синівську відданість дорогій Радянській Вітчизні». Цей запис, що з'явився в книзі відзнак відвідувачів народного музею села Іванівці Кельменецького району, — відгук на щой-

но відкритий тут новий розділ, присвячений славним ділам місцевих комсомольців-підпільників.

Приставлені в експозиції документи, фотографії, переносять нас у роки Великої Вітчизняної війни, коли Північна Буковина знову опинилася під ігом чужоземних поневолювачів.

Проте добитися «покорі» фашистам не вдалося. Незабаром запалали скирти поміщицької пшениці, загорілася ферма великої рогатої худоби — діставалося і

жандармам. Підпільники напали і палили їхні пости, забирали зброю. Все це робили члени підпільної комсомольської організації. В її створенні велику роль відіграв учасник Хортинського повстання 1919 року Р. Д. Каланжіч. Керувала підпільною організацією група комсомольців у складі Івана Чепурняка, Миколи Рудного та Василя Корнійця.

Ф. ДРАЧЕНКО, кор. РАТАУ.

Чернівецька область.

З ІСТОРІЇ ВЛКСМ

... Громадянська війна, перші суботники, боротьба з розрухою і голодом, неписьменністю і неучтвом. Багато чудних справ зробив у ті роки комсомол — і його ядром члени і керівники.

Олександр Мільчаков був одним з організаторів комуністичної спілки молоді в Пермї; потім він на керівній комсомольській роботі в Сибіру, на Північному Кавказі, на Україні, а потім обирається секретарем і Генеральним секретарем ЦК ВЛКСМ.

Олександр Косарева (1903—1939) — також один з ватажків комсомолу; все його життя було кровно зв'язане з радянською молоддю.

В 1918 році, п'ятинадцятирічним хлопчиком, Олександр Косарева вступив до комсомолу, в 18 років став членом Комуністичної партії. Бойовий гарт пройшов у вогні громадянської війни. Був на керівних комсомольських постах у Ленінграді, Пензі, Москві.

В 1927 році О. Косарева обирається секретарем ЦК комсомолу, а в березні 1929 року стає Генеральним секретарем ЦК ВЛКСМ. Саме на цьому посту в повній мірі розгорнувся здібності О. В. Косарева як видатого організатора молоді.

На знімку, зробленому в 1928 році в Москві на Красній площі, — секретар МК і ЦК ВЛКСМ О. Косарева (зліва), С. М. Будьонин і Генеральний секретар ЦК ВЛКСМ О. Мільчаков. Фото АПН.

Новобудові — комсомольський паспорт

Експериментальний 80-квартирний будинок почала споруджувати молодь добудівельного комбінату № 1 в 601 мікрорайоні Салтівського масиву Харкова. Ентузіасти зобов'язалися здати будинок в експлуатацію з оцінкою «відмінно» не до 31 грудня, як планувалося, а до свята 50-річчя Ленінського комсомолу.

(РАТАУ).

ДО 100-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ В. І. ЛЕНІНА.

ПОВНОТА ЛЮБОВІ

Виткнулися стіни, із самої землі вирости на три поверхи, а докучив заселенні молоді дерева, шестілілі вітами, намагаючись наздогнати, завітчаті мозаїкою листя цю будівлю. Буйна феєрія квітів заповнила клумби. Це школа. Нова, красива, побудована в селі Панчевому до 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна. Приємною прохолодою зустрічають класи, світлозелені свіжопофарбовані парти вже віддали свій запах літньому вітру, який завжди пробірається сюди крізь відчинені вікна та квартирки.

Нещодавно почалося навчання. Учні будуть закінчувати шкільний стел. Дуже цікаві матеріали зібрані для цієї справи. Багато фотографій двадцятих років несуть в собі глибокі спомини.

Ось на знімку старий комуніст Петро Миколайович Бантин, друг школи. Поряд — Іван Пилипович Стець, теж почесний піонер. Нижче — розгорнуті деталі спогадів цих людей, розповіді про героїчне минуле, про Володимира Ілліча. Читатимуть діти, полонитимуть чолі серця героїчні вчинки. А головне — ледь примруженими очима з доброю посмішкою дивяться на школярів Ленін. 100-річчю з дня вродження Ілліча і присвячується стел. Біографія вождя, багато фотографій і малюнків поведуть дітей стежками вождя.

СТАРОДАВНЮ ІСТОРІЮ всі вивчали. Пам'ятає й Єгипет. Його славновісні піраміди. І не забули, як їх споруджували. Дерев'яними важелями, котками, вірвоками. А яку красу створили! Й досі сюди з'їжджаються люди з усього світу помилуватись творінням умільців давнини.

Та не про піраміди піде розповідь. Справа в тому, що в Гайворонському локомотивному депо саме за такою технологією донедавна буксові вузли колісних пар тепловозів розбирали. Правда, дерев'яні важелі на металеві замінили, а замість вірвоків ланцюги використували.

Цю роботу виконували молоді слюсарі. Та набридло хлопцям порпатися по-староєгипетськи. Звернулися до майстра. Той розпачливо:

— Не від мене це залежить.

Не задовольнила ремонтників така відповідь. До того ж, на комсомольських зборах більше години дискутували про запровадження нової техніки, засобів механізації. Намітили конкретні плани. І на тобі. Виходить на їх дільниці ніз можна нічого вдіяти.

— Давайте самі поміркуємо, — запропонував Володимир Ковальчук. Іван Задорожний забідкався, що знань мало. Та Володимира підтримали Сергій Трофімов і Андрій Головоко.

Творчий настрій охопив усю четвірку. Коли дечого досягли, на поміч прийшов сам начальник депо І. О. Чистов. Удосконалили електронічний вагонних букс і застосували його для тепловозних.

Першого ж дня відчули полегшення. Один слюсар за якихось п'ятнадцять хвилин опрацював вузол. Раніше три — чотири чоловіки ледь за дві години встигали впоратись.

Вдача завжди придає насаги. Взятися ремонтники дещо змінили, щоб і водію та масляну систему не знімати, а промивати їх прямо на локомотиві. Багато варіантів було. Не приживались. Найкмітливішим виявився Трохим Бойченко. Він здійснив мрію ремонтників за допомогою спеціального електронасоса.

Нововведення дає можливість шороку заощаджувати близько трьох тисяч карбованців.

Останнім часом тут навіть тепловози після ремонту перестали в цеху запускати. Виводять їх на подвір'я за допомогою звичайного електроварильного апарата, подаючи на контактор локомотива постійний струм. Набагато продовжується життя батарей, а в приміщенні зовсім не стало кіптяви.

... Тепловозний цех називають молодіжним. Більшості робітникам ще й по тридцять не сповнилося. Є й зовсім безвусі. А ось старання, творчого горіння можуть ще й іншим запозичити. Потрібно було механізувати трудомісткі виробничі процеси — на себе взяли цю щеледку справу. Підготовлені вузли зда-

П'ЯТИРІЧКА, ПРОБЛЕМА, КОМСОМОЛ

ють тільки з першого пред'явлення. І в дотриманні естетики досягли немало. В приміщенні — білосніжні стіни, кафель. Верстати, верстаки та пристрої виліскують голубизною. Між ними багато кімнатних троянд, папоротей. Забетонувана підлога.

Особливо виділяється паливне відділення. Відчинши двері, і мимоволі дивнешся на своє взуття: чи не заіс бодай якого б бруду, чи не зіпсуєш настрій дбайливим людям. Тут, як в лаборато-

„ДАВАЙТЕ САМІ ПОМІРКУЄМО...“

рії. А квіти не тільки у вазонах, а й на стінах в'ються. І що характерно, хлопці навіть від приборальничі відмовились. Зустріли якомсь її, чемно попросили сити на ційно витертій осліні і сказали:

— Відмовляємося від вашої послуги.

— Невже не догодила?

— Та ні, — заспокоїв її старший слюсар відділення Олексій Пилипшин. — Дякуємо за старанність. Тільки віднини ми самі будемо ярибирати... Свідомість! Так по черзі хлопці і наводять порядок. Акваріум зробили, рибок розвели. Стіни портретами прикрасили, перехідний вимпел прикріпили, який вибороти в соціалістичному змаганні з іншими колективами...

І всюди так в цеху. Юнаки та дівчата готуються зустріти ювілей Ленінського комсомолу не тільки високими процентами, а й високою культурою на виробництві. Володя Богач навіть до своєї матері за порадою звертався. Оповів її про задум ровесників.

— Ти ж у мене краший квіткар у районі, — підслесливо мовив. — Допоможеш.

Та, мабуть, ті нагадування були зайвими. Мати сказала, щоб під'їхав з хлопцями до її домашньої оранжереї автомашиною.

Привезла з дому квіти і Тамара Понизенко. Слюсарі Григорій Яцько та Сергій Трофімов виготовили гарні ящички настінні кашпо.

В Гайворонському локомотивному депо останнім часом набагато підвищилась продуктивність праці, культура виробництва. З початку року підприємство має близько 150 тисяч карбованців понадпланового прибутку. Безумовно, в досягненні цього успіху є заслуга всього колективу.

О. ЛАДАН, спецкор «Молодого комунара», м. Гайворон.

Вітчизну захищу!

26. Юне покоління в цей день демонструватиме свою любов до соціалістичної Вітчизни, готовність до захисту завоювань радянського народу.

У школах, училищах, технікумах і інститутах проведуться «уроки мужності». Перед учнями та студентами виступлять ветерани громадянської та Великої Вітчизняної воєн, Герої Радянського Союзу, кавалери орденів Слави, солдати й матроси — відмінники бойової і політичної підготовки.

На стадіонах і спортивних майданчиках відбудуться фінальні змагання, задача нормативів комплексу «Готовий до захисту Батьківщини», в

цей день повсюдно зустрічатимуться воїни з комсомольцями і молоддю, звучатимуть взаємні рапорти. Увечері об'єднані колони підуть до місць героїчних звершень, до пам'ятників революційної, бойової і трудової слави радянського народу.

МІСЦЕВІ РАДИ І ПРОБЛЕМИ ОСВІТИ

НА СЕСІЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ

Чи торкається ще яке-небудь питання так близько кожного з нас, як питання виховання молодого покоління? І це зрозуміло. Бо всі ми в якійсь мірі причетні до цього. Тому вихованням повинна займатися не тільки школа. Хоч вона була, є і буде основною ланкою комуністичного виховання, фундаментом освіти народу. Але на школу зараз покладаються такі завдання, що сама вона, без допомоги сім'ї, громадськості не зможе справитись із ними.

Школа зараз творить людину двохтисячного року, в якій єдиність фізичної досконалості, духовного багатства і моральної чистоти повинні ввійти в плоть і кров.

Як буде формуватись ця людина на всіх етапах свого розвитку — повинно цікавити кожного з нас.

Це і стало темою розмови на шостій сесії обласної Ради одинадцятого скликання, яка найпершим розглядала питання дальшого поліпшення роботи загальноосвітньої школи. В її роботі взяли участь голови районних і міських виконавчих комітетів, секретарі райкомів, завідувачі відділами народної освіти, комсомольські активісти, деякі директори шкіл.

Доповідач — заступник голови обласного виконкому Д. С. Сиволап докладно зупинився на стані справ у школах області. Він підкреслює, що там, де місцеві Ради постійно тримають у полі зору школу, там виховання юні на належному рівні.

Виконкоми повинні не тільки контролювати, а й допомагати. Перш за все — оточити увагою і піклуванням вчителя (особливо новоприбулого), бо він був і

залишається основою фігурою в навчально-виховному процесі. Адже не секрет, що в минулому році близько 300 вчителів залишили Кіровоградщину через відсутність житлових умов.

Голова постійної комісії по народній освіті, науці і культурі депутат Ф. І. Овчаренко повідомив, що майже в усіх районах були проведені сесії, які розглядали роботу загальноосвітніх шкіл. Кремгесівська міська Рада, наприклад, слухала: про заходи по трудовлаштуванню випускників, про підготовку шкіл до нового навчального року, про стан навчання в школах і ін.

Повчальною в цьому відношенні є і робота Ульянівського і Долинського райвиконкомів. Вони часто роблять перевірки шкіл, наслідки обов'язково обговорюються на сесіях. Депутати Маловіківської районної Ради, наприклад, стежать за тим, як вчаться вчителі-заочники, допомагають їм у самоосвіті.

Минув той час, коли вчитель був найосвіченішою людиною на селі. Зараз туди йдуть спеціалісти різних галузей. Але чомусь за порадою, за роз'ясненням чого-небудь йдуть саме до вчителя. І це ще

більше підносить його роль як в школі, так і в житті села.

Багато виступаючих говорили про те, що школа повинна навчити учнів самостійно і науково аналізувати всі явища, прищепити потребу постійно і самостійно підвищувати свою освіту. Як підкреслює директор Павлівської середньої школи Герой Соціалістичної Праці В. О. Сухомлинський, великою заслугою школи буде те, що вона прищепить учневі любов до книги як до джерела духовного багатства і естетичної насолоди. Щоб ніщо їй не змогло підмінити — ні кіно, ні трансистор, ні радіола.

Колектив Богданівської середньої школи вже давно зробив у цьому відношенні. Звісно, що фінансовий бюджет сім'ї з кожним роком зростає. Зараз на селі сучасні меблі, предмети домашнього вжитку користуються таким же попитом, як і в місті. От вчителів і учнів цієї школи поцікавило: а чи книгам є місце в домі? Тепер в кожній богданівській сім'ї є домашня бібліотека.

Шоста сесія обласної Ради в обговорюваних питаннях прийняла відповідні рішення.

ТАІНА ЗЕЛЕНОГО СВІТУ

В одному з мальовничих куточків Олександрівки є світлий будинок, а біля нього — десятки збуджених дитячих голосів. Одні граються в піжмурки між зелених дерев, інші читають, креслять, розв'язують складні математичні формули.

Ось перед нами — Валя Караман. Вона щойно закінчила чергування в Італії, приємно посміхається нам. Для Валі обласний дитячий санаторій став рідним домом. Тут вона почала лікування, тут і закінчує інші десятирічку. Дівчина не лише навчається на відмінно, вона — активна учасниця художньої самодіяльності.

Не відстає у навчанні від Валі і Юра Цертії. Хлопець — здібний математик, прекрасний товариш. На математичній олімпіаді Юрко здобув перше місце серед учнів Олександрівського району.

Двоє хлопців пасують футбольний м'яч, і Юркові вже важко встояти біля нас. Йому так і хочеться гайнути на спортивний майданчик...

— А ще я люблю музику. — не то нам, не то сам собі говорить Юра Цертії.

І сонячно промінять очі. До нас підійшла ще одна дівчина.

— Валентина Парьоха, — подає руку.

— Теж вихованка?

— О, ні! Я приїхала з далекого Узбекистану. Там закінчила педагогічний технікум. Тепер буду працювати тут піонервожатою...

Нам приємно познайомитися з молодою вчителькою. Вона стояла, вслухаючись у дитячий гамір, і, здавалося, була щасливою: Валіні вихованці не стурбовані хворобами, а життєрадісно зустрічають сонце у таїні зеленого світу.

Служимо народеві

27. Ти покажеш в цей день духовне багатство своє і культуру, виховані в тобі Жовтнем.

Перед молоддю і радянськими людьми виступлять талановиті самодіяльні митці, переможці різних конкурсів, відбудуться вечори молоді. «День культури і мистецтва молодих» стане заключним святом Всесоюзного фестивалю молоді. Одночасно з цим проводиться «День

фізичної культури радянської молоді».

Зміна зміни іде

28. ПЕРЕД партією, народом прозвітують в цей день піонери і комсомольці — школярі, учні системи профтехосвіти та студенти. Біля пам'ятних місць комсомолу і революційної історії Кіровоградщини організуються урочисті вручення комсомольських книжок школярам.

У кожній школі перший урок у цей день присвячується героїці та історії Ленінського комсомолу, на них виступлять ветерани — друзі шкільних комсомольських і піонерських організацій.

Збори, вогнища, мітинги, зустрічі з комсомольцями різних поколінь — найрізноманітнішими будуть в цей день форми проведення торжества. В цей

день Центральне радіо і телебачення проводять всесоюзну радіо- і телепередачу піонерських дружин «Репортуємо Ленінському комсомолу». 28 жовтня проводиться Всесоюзний день відкритих дверей вищої школи, присвячений 50-річчю ВЛКСМ.

День комсомольської слави

29 ЖОВТНЯ — День народження Ленінського комсомолу, стане днем огляду трудового ентузіазму молодих будівників комунізму, днем ударної праці,

торжества трудових традицій радянського народу. Кожен молодий трудівник на своєму робочому місці прагне дати найбільший виробіток, випускається ювілейна

продукція з клеймом «День 50-річчя ВЛКСМ».

На заводи і фабрики, в колгоспи і радгоспи прийдуть піонерські загони і школярі, в учбових закладах відбудуться зустрічі з молодими передовиками виробництва, а ввечері ти зустрінешся з трудовою молоддю на святі Серпа і Молота.

У цей день буде дано старт змаганням комсомольців і молоді на

честь 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна.

У цей день комсомольці стоять у почесній варті біля пам'ятників героям міжнародних бригад.

29 жовтня — день демонстрації вірності радянській молоді Комуністичній партії. В цей день кращі з кращих перейдуть у комуністичні ряди.

ПРЕМ'ЄРА БУДЕ В ЖОВТНІ

РОЗПОВІДЬ ПРО ТЕ, ЯК САМОДІЯЛЬНІ МИТЦІ ЗАВОДУ «ЧЕРВОНА ЗІРКА» ГОТУЮТЬСЯ ВІДЗНАЧИТИ ЮВІЛЕЙ КОМСОМОЛУ

Яскравий промінь світла, що нитками нагадує ракетний старт, вихоплює з п'ятими дві постаті. Дівчина і юнак. Звучать знайомі мелодії комсомольських пісень. І ось шквалом вітром проноситься кіннота... Не схиляє гордої голови невмируче Орля...

Струнка дівчина — вся в червоному. Вітлення нестримного руху вперед. Легка пурпурова накидка за її плечима, що злітає при кожному русі, створює враження крил. Ще більше підкреслює той вогонь строгий сірий костюм юнака. Рухи їх то повільні, наче в задумі, то навально стрімкі, як стрімкі сама молодість... Над її головою раптом полум'ям виривається в простір червоний вимпел — символ революційних ідей нашого буремного часу.

Мовою хореографії Людмила Гордус та Леонід Яцун розповідають про шлях комсомолі.

Іде репетиція танцювальної групи комсомольсько-молодіжної агітбригади при Палаці

культури імені Жовтня заводу «Червона зірка».

— Хореографічна композиція, — каже Людмила Гордус, — це наш подарунок комсомольському ювілею.

— А як і кожен подарунок, — підхоплює Леонід Яцун, — хочеться, щоб він сподобався. Тому іноді доводиться, як то кажуть, до сьомого поту відшліфувати все, щоб дохідливіше, яскравіше розкрити тему композиції.

З сусіднього залу линуть задушевні слова пісні «За фабричною заставою». То інструментальний ансамбль «Ритм» готує фантазію на тему комсомольських пісень.

— До двадцять дев'ятого жовтня часу лишилося мало, а встигнути треба ще багато, — розповідає під час перерви керівник естрадної групи комсомольців Леонід Шевцов. Перехід від пісні до пісні повинен бути плавним, щоб фантазія дійшла до слухача як щось цілісне і єдине...

Минуло лише два роки відтоді, коли семеро комсомольців виріши-

ли свій вільний від роботи час присвятити музиці. Так виник «Ритм». Але за цей короткий час молодіжний колектив зумів завойувати симпатії і робітників заводу, і трудівників підшефних колгоспів.

Ансамбль має своїх солістів. Леонід Шевцов повторить пісні батьків — «Пісня про танкани», «Сплять кургани», «Катюша», «В земляці». А Вадим Силєнко, один із ветеранів агітбригади, порадує в цей день ліричними піснями: «За фабричною заставою», «Темна ніч», «Пісня про серце».

В хвилини, коли стихають звуки оркестру, кризь відхилені двері сусідньої кімнати доноситься дзвінкий дівочий голос: «Ми йшли кризь роки, як йдуть кризь грози».

У всіх народів світу на виду! Це любителі художнього слова готують інсценізовану літературно-музичну композицію «Юність батьків — комсомол».

— Побудована вона, — говорить режисер комсомольців Петро Ришков, — у вигляді спогадів, що нахлинули на літню людину з посивілими скронями.

А почнеться все приблизно так: сцена нагадує заводський цех, за верстатами молодь, на передньому плані великі червоні гноздики

прикрашають столик майстра. З залу на сцену піднімається комсомовець двадцятих років. Під звуки пісні «Комсомольці — неспокійні серця» він посилає в зал наказ: «Молодсть моя, повторісь!»

А поки що Жанна Терещенко, Люба Смоляк, Сергій Поллоз працюють над текстом композиції. Прем'єра відбудуться 29 жовтня.

В складі агітбригади тридцять п'ять чоловік. В більшості — це комсомольці, молоді робітники і робітниця заводу «Червона зірка». Любов до поезії, музики і танцю привела їх сюди, міцно здружил. Можливо, тому так багато в цьому колективі слів ветеранів.

За сім років Жанна Терещенко стала справжнім майстром художнього слова. Люба Гордус — вже п'ять років незмінна солістка танцювальної групи. Шість років радує співом Люда Шевцова.

Колектив не раз звігував на міських та обласних оглядах художньої самодіяльності. А в минулому році на республіканському огляді завойовував Диплом третього ступеня і бронзову медаль.

Численні грамоти, дипломи, пам'ятні вимпели, листи подяки — ось громадська оцінка досягнень молодих любителів мистецтва.

— Та найбільшою нагородою для нас, — наголошує Жанна Терещенко, — є теплі посмішки. Що розглядають складки втомив на обличчях колгоспників у жинна, ширі слова подяки робітників за концерт в обідню перерву, запрошення молоді частіше приїздити.

— В ювілейному році учасники агітбригади не мали «канікул», — розповідає Петро Ришков. Літо було особливо напруженим. Під девізом «Для тих, хто в полі» об'їздили багато колгоспів області. Десять концертів побачили тру-

дівники Ровенського району, шість — Новоукраїнського. А в Новоархангельському за тринадцять днів у жнива дали двадцять дев'ять концертів. Виступали в клубах, на токах, фермах, у тракторних бригадах. Задником сцени служила то шпалера лісосмуги, то стіна якоїсь будівлі на току чи фермі, але найчастіше — це було широке поле під відкритим небом.

Ще згадуються українські пісні, які недавно співали на святі врожаю в підшефному колгоспі «Дружба» Новоукраїнського району, а вже цехи заводу ждуть своїх улюбленців з концертами. Лише в цьому місяці червонозорівці в обідню перерву побачать вісім невеликих програм. Чотири дні оголошені днями культури. А це значить, що групи агітбригади одночасно виступатимуть в усіх восьми цехах заводу.

І знов концерти, і знов зустрічі з людьми... А поки що чується:

— Ось тут, Любо, зроби більший наголос. А тепер тихіше, тихі-і-ше, спробуй передати всю теплоту прощання двох комсомольців: «І куди ж мені писати, як про твій дізнатись путь?» Почали спочатку, будь ласка...

Репетиція триває. Прем'єра буде в жовтні.

О. БАСЕНКО.

СПОРТ

ПОДВИГОВІ —
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ

ПЛИВА над Дніпром тиша, тільки в обидва протилежні береги плюскотіла хвиля, та перекликалися у верболозах і комишах птахи, збираючись у вирій. Кружляючи в повітрі, опускався тихо на воду осінній лист і плив за водою, на південь.

Тиша, глибока тиша вересневої ночі. Здається, заснули обидва береги сивого Славутича. По один бік — Полтавщина, по інший, на правобережжі — Кіровоградщина. По обидва боки Дніпра — українська земля. Та, що на лівому березі, тільки-тільки зійхнула вільно, звільнена від фашистської неволі. Правобережжя ж ще чекає на своїх визволителів. Вони йдуть, вони принесуть в стелювий край червоний світанок. Це буде скоро. Це буде сьогодні, в ніч з 27-ГО НА 28-Е ВЕРЕСНЯ 1943-ГО РОКУ.

Вона була обманливою, та тиша вересневої ночі. На лівобережжі, де наші війська готувались до форсування Дніпра, ходами сполучень пробирались зв'язківці, на КП командуючого фронтом І. Конєва схилились над картою воєначальники, на вихідний рубіж висувались підрозділи.

І грянув бій!
Почалося визволення Кіровоградської області від німецько-фашистських загарбників. Олександрія, Знамянка, Кіровоград, Новоукраїнка і далі, на захід, до лігва звіра, щоб на стінах поваленого рейхстагу написати віщі слова: «Хто до нас з мечем гримде, від меча загине».

З цього номера «Молодий комунар» починає друкувати матеріали під рубрикою «До 25-річчя визволення Кіровоградщини від німецько-фашистських загарбників», в яких розповідатиметься про звитяжні подвиги радянських людей під час визволення нашого краю.

В БОЯХ
БІЛЯ
ДНІПРА

В. І. Ленін, говорячи про нашу перемогу в громадянській війні, підкреслював, що Радянська Росія здатна давати не тільки одиначок-героїв, що вона «зміже висунути цих героїв сотнями, тисячами».

Ці слова великого Леніна повністю підтвердились масовим героїзмом радянських воїнів на фронтах Великої Вітчизняної війни, вони знайшли яскраве підтвердження в героїчних подвигах наших воїнів і партизан в боях за визволення України, і, зокрема, Кіровоградщини від німецько-фашистських загарбників.

У всіх битвах Вітчизняної війни, в тому числі в боях за Дніпро і Кіровоградщину, героїзм радянських воїнів носив масовий характер. Його здійснювали представники різних націй і народностей Радянського Союзу, міцно з'єднаних ідеєю дружби, рівності і братерства.

Велика битва за Дніпро продемонструвала перед всім світом непереможну силу дружби народів СРСР. Їх неперушну єдність і братерську взаємодопомогу в боротьбі за свободу і незалежність Радянської Вітчизни. За героїчні подвиги, виявлені в боях за форсування Дніпра понад дві з половиною тисячі воїнів 33-х національностей були удостоєні звання Героя Радянського Союзу.

За доблесть і мужність, проявлені в боях за форсування сивого Дніпра, захват плацдарму на ділянці Деретівка—Кучеволівка—Мишурин Ріг в жовтні 1943 року 218 солдат, сержантів і офіцерів 37-ї армії були удостоєні звання Героя Радянського Союзу, а 3439 нагороджені орденами і медалями СРСР.

У швидкоплинній Кіровограді і нашого краю брала участь 409 стрілецька дивізія, якій було присвоєно почесне найменування «Кіровоградської». Вона була сформована на території Вірменської РСР, багато воїнів були вірмени, Трудиці Вірменії гордіться подвигами воїнів 409 дивізії, своїх земляків.

Тільки за жовтень—грудень 1943 року в 5-й гвардійській армії було нагороджено орденами і медалями 1152 воїнів різних національностей, а 20 з них були удостоєні звання Героя Радянського Союзу.

Наведемо деякі приклади подвигів воїнів 2-го і 3-го Українських фронтів в боях за визволення Кіровоградщини від німецько-фашистських загарбників (вересень 1943-го — березень 1944 рр.), яким присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

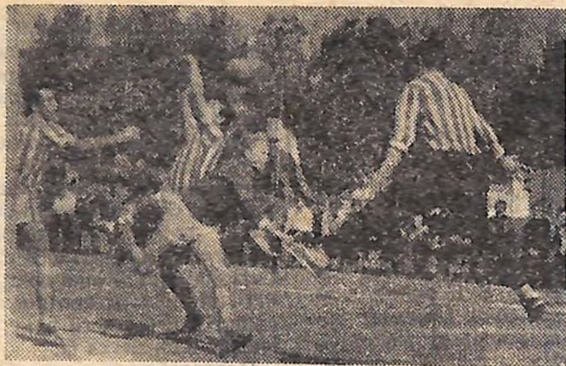
НА ДНІПРОМ враз загрукотіли сотні гармат, вдарили кулемети, сполохнувши тишу вересневої ночі. Від рядового бійця до генерала, всі горіли бажанням якнайшвидше знищити ворога з берегів ріки, закріпитись на плацдармі, щоб потім далі розвивати наступ. Гвардійський капітан АНДРІЙ КОРНІЙОВИЧ АЛЕКСЕЄВ, уродженець Сумської області, першим із своїм батальйоном форсував Дніпро під Деретівкою. Переправившись на правий берег, він з групою гвардійців попав в оточення. Стійко оборонялись воїни, командир був там, де найтяжче, запалював бійців своїм особистим прикладом. Десятки атак гітлерівців відбили радянські війська. Тільки через добу вони прорвали кільце оточення і вийшли переможцями з цієї жорстокої битви.

А. Алексєєву за цей подвиг було присвоєно звання Героя Радянського Союзу, як і багатьом учасникам звільнення Кіровоградщини. Про них, людей мужніх і хоробрих, про побратимів по зброї, що удостоєні цієї високої нагороди, звання Героя Радянського Союзу ми й поведемо розповідь.

НЕ ПОВЕРНЕТЬСЯ в Білорусію до своєї сім'ї молодший лейтенант КУЗЬМА ПЕТРОВИЧ ГРИБ (Гомельська область). Висота 158,4, що біля Кучеволівки, рясою полота його кровю. На цій висоті його взвод відбивав сильні контратаки фашистів. Тяжко поранений, К. Грив не залишив поля бою, продовжуючи командувати взводом. Ще відбито кілька танкових атак, аж поки ворожа куля смертельно не вразила героя.

І. АРТЕМЕНКО.

(Далі буде).

У Кіровограді розпочався фінал першості республіканської ради ДСР «Спартак» з ручного м'яча, в якому беруть участь команди Миколаївської, Чернівецької, Донецької та Кіровоградської областей. У перший день зустрілись команди Чернівецької і Миколаївської областей (31:10), Кіровоградської і Донецької областей (13:9). Вчора увечері, коли вже верстася цей номер, наші земляки грали із спортсменами Чернівецької області, а докочалися — із гандболістами Миколаївської області.

На фото: момент зустрічі між командами Донецька і Кіровограда.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

БЕРЕЖІТЬСЯ АУТСАЙДЕРІВ

Ці слова адресовані футболістам кіровоградської «Зірки» та їх наставникам. Ще в минулому році спортивні газети назвали цю команду грозою лідерів. А ось до аутсайдерів вона ставиться зневажливо, за що часто буває суворо покарана.

Так сталося і в матчі з авангардівцями Жовтня Вод, який відбувся позавчора. Становище суперників у турнірній таблиці далеко не однакове. Наші земляки займали шосте місце, а гості — десяте сходинокми нижче. Та саме вони і задали тон, часто загрожували взяттям воріт, а коли кіровоградці у відкритті на це посилювали натиск, — розумно збивали темп і

згодом знову переходили в наступ.

Майже протягом усього матчу ліве крило кіровоградців було оголене, і швидкий нападочий Голов діав безперешкодно. На 58-й хвилині гри саме він і відкрив рахунок. Скоро після цього з вини Леоніда Колтуна та Олександра Ермакова кіровоградцям вдалося довести починати гру з центра поля.

Прагнучи уникнути поразки, футболісти «Зірки» під кінець зустрічі заграли по-справжньому. Але пізно вони опам'яталися. Часу вистачило тільки, щоб відкрити один гол. Отже, перемогли гості — 2:1.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ВІВТОРОК, 17 вересня. Перша програма. 11.00 — Телевізія. (К). 11.10 — Художній фільм «Три над Нотр-Дам». II серія. (Кіровоград). 17.45 — Мультифільм. (К). 18.00 — «Економічна реформа в дії». «Три роки роботи по-новому». (Кіровоград). 18.30 — «На шкільних широтах». (Дніпропетровськ).

18.40 — Художній фільм. «Три над Нотр-Дам». II серія. (Кіровоград). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — «Тобі, комсомольцю». (Співає А. Мокрецько). (К). 21.45 — Телефільм. «Новгород великий». (К). 22.15 — Першість СРСР з футболу: «Зоря» (Луганськ) — «Динамо» (Тбілісі).

Друга програма. 11.10 — «Новгород великий». Телефільм. (К). 11.35 — «Шкільний екран». Фізика для учнів 8 класів. «Звукові явища». (К). 18.30 — Телевізія. (К). 19.00 — Художній фільм «Три життя». (М).

СЕРЕДА, 18 вересня. Перша програма. 11.00 — Телевізія. (К). 11.10 — «Карельський камінь». Телефільм. (Кіровоград). 11.40 — «Вертикаль». Художній «Скарби візантійського кушча».

(Кіровоград). 18.00 — Мультифільм. (К). 18.30 — Телевізія. (К). 19.00 — Наші оголошення. (Кіровоград). 19.05 — Кіровоградські вісті. 19.20 — Населенню про цивільну оборону. (М). 19.45 — Першість СРСР з хокею: «Торпедо» (Горький) — «Спартак» (М). (Горький). 21.15 — Інформаційна програма «Час». (М). 22.00 — Художній фільм «Вертикаль». (Кіровоград). Друга програма. 11.10 — Телефільм «Місто, якого немає на карті». (К). 11.35 — «Шкільний екран». «Як жили стародавні люди». (К). 19.00 — Фільм-концерт. (К).

ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ ВІВТОРОК, 17 вересня. 17.30 — Фільм для дітей. 18.00 — «На шкільних широтах». (Дніпропетровськ). 18.30 — Телевізійні вісті. (К). 19.00 — Художній фільм. 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Телевізійний фільм. 22.15 — Футбол: «Зоря» — «Динамо» (Тбілісі). (2-й тайм).

СЕРЕДА, 18 вересня. 17.10 — До 60-річчя ВЛКСМ. «Нас надихає Леніна ім'я». Звіт молоді Весселинського району. 17.40 — Актуальний екран. 18.00 — Мультиплікаційні фільми. (М). 18.30 — Телевізійні вісті. (К). 19.00 — Телевізійний фільм. 19.30 — Населенню про цивільну оборону. (М). 19.45 — Хокей: «Торпедо» (Горький) — «Спартак». 21.15 — Програма «Час». (М). 22.00 — Художній фільм «Вертикаль». Художній «Скарби візантійського кушча».

ЛЮДИНА
ВІДКРИЛА
ЛЮДИНУ

© ДУМКИ, ВІДГУКИ,
РЕЦЕНЗІЇ

Він і вона. Випадкова зустріч у кафе. Покохали один одного. Любов принесла і щастя і муди... Здавалося б, нічого нового не повідала нам художня стрічка «Ще раз про кохання», знята «Мосфільмом». Скільки разів у літературі й на екрані в найрізноманітніших видозмінах розповідають про це. А ось хвилює бачене, примушує думати.

Безумовно, що сама тема не може залишити глядача байдужим. Бо ж і життя неможливе без високого людського почуття, якому дуже вдале визначення дав Бальзак: «Кохання — єдина пристрасть, що не визнає ні минулого, ні майбутнього...»

Але ж далеко не всі митці здатні говорити про любов, так, щоб вона збудила в людині найпрекрасніше, чимало йдуть второваною стежкою шаблону. Творчі картини «Ще раз про кохання» на неї не збочили.

Треба було бути такою самовідданою, як Наталка, щоб перемогти егоїзм Євдокимова, примусити його так щиро повторювати: «Люблю, люблю, люблю...».

У новому фільмі фактично не піднімається важливих соціальних проблем. Це хвилююча розповідь про кохання. І така картина дуже потрібна нашій молоді, особливо ж тій її частині, котра не скупиться на цинічні оцінки високого людського почуття.

Успіхом стрічка, насамперед, завдячує талановитій грі артистки Тетяни Дороніної. На рахунок артистки не так вже й багато ролей, але всі вони соковиті, надовго запам'ятовуються.

Думається, що правильно й цікаво веде свою

роль артист Московського театру імені Маяковського Олександр Лазарев. Віриш в його нелегко боротьбу із самим собою і в те, що під впливом коханої він стає кращим. Його герой інтелектуальний — в сучасному розумінні слова. Водночас артисту в створеному образі вдалось сказати глядачеві, що ніякий «модерн» не порятує від справжніх людських почуттів.

Дуже «сильний» актор в епізоді, коли на побачення замість Наталки приходить подруга повідоми про її смерть. Він навіть не скрикнув. Але скільки болю в обличчі, навіть в ході, як зігнулися його плечі, він на очах постарів...

Не будемо казати, що картина бездоганна. Історія трохи романтична, є у фільмі нарочита театральність, деяка претензійність і дає чинна мода. І все ж вона не залишить байдужим нікого.

Т. КАЛЬЧИНСЬКА.

На фото: кадр з фільму.

АДРЕСА ТЕЛЕФОНІ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: секретаріату — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.